

Concertgebouw.

— Uit Amsterdam schrijft men ons:
Rachmaninoff was nogmaals solist op het namiddagconcert. Het programma was nu geheel Russisch, Tsjaikowsky en Glazounow en daartusschen de pianist **Rachmaninoff** met een herhaling van het Donderdag voorgedragen concert N°. 2 en drie Preludiën. Ook nu droeg de begaafde pianist zijn werk met gloed voor en viel weer, in 't bijzonder naast zijn meesterlijke techniek, het geacheveerde spel in het *Lento* te roemen. De preludiën die ik voor de eerste maal hoorde zijn kleine stemmingstukjes, waarin de componist brillant de technische moeilijkheden overwon. Vooral de tweede prelude maakte indruk. De toejuichingen noopten tot een toegiftje waarvoor een mij onbekend nummer gekozen werd, naar het scheen een compositie van hemzelf. Het concert werd geopend met de ouverture solennelle 1812 van Tsjaikowsky, het magistraal opgezette werk van den grooten Rus, waarvan het slot (hoofdzakelijk op de Marseillaise gebouwd) met de vereischte kracht door ons meesterorkest werd uitgevoerd. Glazounow was aan het woord met de symphonie N°. 4. De lengte van dit werk staat niet in verhouding tot zijn belangrijkheid. Een lang uitgesponnen andante, dat vermoeiend op den hoorder inwerkt, waartegenover de enkele lyrische passages niet opwegen. Voor de uitvoering zelve is het orkest en met reden, hartelijk toegejuicht. Toch wil het mij voorkomen dat de eenheid van stijl, die bij de drie Russische componisten opviel, den algemeenen indruk niet ten goede kwam.

B. P.

Concert Hall.

They write to us from Amsterdam:

Rachmaninoff was once again the soloist on the afternoon concert. The program was now entirely Russian, featuring Tchaikovsky and Glazunov, interspersed with the pianist Rachmaninoff, with a repetition of Concerto No. 2 presented on Thursday and three Preludes. Once again, the gifted pianist performed his work with fervour, and the accomplished playing in the Lento was once again to be praised, particularly alongside his masterful technique. The Preludes, which I heard for the first time, are small mood pieces in which the composer brilliantly overcame the technical difficulties. The second Prelude, in particular, made an impression. The applause prompted an encore, for which a piece unknown to me was chosen—apparently a composition of his own. The concert opened with Tchaikovsky's 1812 Solennelle Overture, the masterfully conceived work of the great Russian, the conclusion of which (built mainly on the Marseillaise) was performed with the required force by our master orchestra. Glazunov took the stage with Symphony No. 4. The length of this work is not commensurate with its importance. A long, drawn-out andante that is tiring for the listener, against which the few lyrical passages do not outweigh. For the performance itself, the orchestra was, and rightly so, heartily applauded. Yet it seems to me that the unity of style, which stood out among the three Russian composers, did not improve the overall impression.

B. P.

[Translation: Google]